

Olv.: Neh 8,2-4a.5b8-10 – 1Kor 12,12-30 – Lk 1,1-4,14-21.

A názáreti zsinagógában

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket!

Ma az evangéliumban arról hallunk, hogy Jézus szokása szerint szombatról-szombatra megjelenik a zsinagógában, a közösségben. Vannak, akik ilyenén botránkoznak. Azon is, mi az, hogy valaki szokásból jelenik meg vasárnapról-vasárnapra az Isten házában? Szokáskereszténység. Ezt a fogalmat is elhintették közöttünk. Ezzel szemben az élménykereszténységet emlegetik oly szívesen. Mindig minden cselekedetünket belső élményekkel teli gazdagság határoz meg? Nem szokásból megyünk igen sokszor a munkahelyünkre? Egy asszony nem szokásból főzi meg az ebédet vagy a vacsorát nap mint nap? Mindig van hozzá kedve? A szokás nagyon fontos lehet életünk tudatos formálásában és alakításában. Rajtunk múlik, mennyi belső tartalma, mennyi belső ereje lesz ezeknek a megnyilatkozásoknak.

Ebben a szentmisében meghalt Tamásért és Elemérért, két nagyon kedves testvérünkért imádkozunk. Gyermekük miatt kerültek egymáshoz közel, egymással emberi kapcsolatba. Most együtt kísérik őket Isten elé. Isten szeretetébe és jóindulatába ajánljuk őket. A mai vasárnap központi gondolata: Isten jóindulattal van irányunkban. Szívünkben ezzel a gondolattal imádkozunk értük.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Mindannyian azt várjuk, hogy azok az igazságok, amelyeket tanítottak nekünk, amelyekkel megismertettek bennünket kicsiny korunkban, amelyek szellemében fölneveltek bennünket, ezek az igazságok nap mint nap jussanak érvényre ebben a világban és külön-külön mindegyikünk életében. Nagyon természetes és magától értetődő vágya, elvárása lehet ez az embernek. Lukács evangélista arról szól, hogy mindennek utánajárt, szemtanúkat keresett föl és olyanokkal beszélt, akik találkoztak Jézussal és az ő tanúságukra hivatkozva írja meg azt, amit ma is hallottunk. Írja meg ezeket az igazságokat, hogy 2000 év múlva is és majd az elkövetkező évezredekben is újra és újra az emberek elé állítsák.

Testvérek!

Miért oly nagyon fontos az, amit ma hallottunk? Egyszerűen azért, - ez a legjobb megközelítése a kérdésnek, - mert végtelenül eladósodtunk. Mindannyian várjuk azt, hogy engedjék el az adósságot. Mi emberek ebből a reményből élünk, hogy vegyék tudomásul a helyzetünket. Értsenek meg bennünket, adjanak új lehetőséget. Az egész kereszténység erről szól. Az, amit ma hallottunk, egyrészt megbotránkoztató a zsidóknak, másrészt pedig meg is döbbsentette őket. A názáreti zsinagógában föláll Jézus, ez a fiatalember, akit látásból ismertek. Rendszeresen eljár a zsinagógába, de most az először szólal meg. Most először értelmezi a felolvasott izaiási mondatokat.

Mi volt a legfontosabb ebben az üzenetben? Az, amin a zsidók megbotránkoztak és az, ami végeredményben minden ember számára az egyetlen fogódzópont. A zsidók

megbotránkozása érthető. Ez az igazság arról szól, hogy Isten mindenkié, nemcsak az övék. E miatt minden ember számára vigasztalás, mert az Isten mindenkinek lehetőséget ad. Hogy szól ez az igazság?

Hirdessem az Úr kegyelmi esztendejét!

Ki ez, kérdezzetik a zsidók? Honnan veszi a bátorságot, hogy ilyeneket mond? Az 50.-dik esztendő a kegyelmi, jubileumi esztendő, amikor megfűjják a jóbelt, - a jóbel az ökör szarvából készül, - amikor ezt megfűjják, akkor elkezdődik a jubileumi esztendő,

***ami azt jelenti, hogy elengednek minden adósságot,
ami azt jelenti, hogy megbocsátanak minden bűnt.***

Testvérek!

Ezzel kezdi Jézus a működését. Ez az Ő ajánlata az emberiség számára. Emberek, az Isten jóindulattal van irányotokban. Emberek, ne adjátok föl az Istennel való kapcsolatokat, mert ebből a jóindulatból lehet élni. Aki erről a jóindulatról lemond, az eladósodik. Az elviselhetetlen terheket hordoz. A rossz döntéseinek a terhét. Nem arról van szó, hogy embereket megítélünk, amikor helytelenül döntöttek, meggondolatlanok voltak, vagy meggondoltan ostobák. Mindegy, hogy miképpen közelítjük a kérdést, egy biztos, hogy a rossz döntéseinknek lelki súlya van. A legtöbb ember ezek alatt a súlyok alatt görnyedezik. Ezt a kérdést nem lehet úgy elintézni, hogy nincs is Isten. Ha nincs Isten, akkor azt tehetek, amit akarok. Lehet ilyen meggondolatlan, lehet ilyen felelőtlen az ember, de ettől a lelki terhe megmarad, mert a döntéseinknek súlya van. Minden egyes döntésünk visszahat és minden egyes döntésünk másokat is érint. Ezért oly fontos Jézusnak ez a meghirdetése az Úr kegyelmi esztendejéről.

***Arról, hogy az Isten jóindulattal van irántunk
és leveszi rólunk ezeket a terheket, hogy újra kezdjünk.
Újra kezdjük a magunk életét, újra kezdjük a kapcsolatainkat egymással.***

Rendkívül fontos ez az életünkben. Ma különösen, hiszen egy olyan világban élünk, amely világ az eget meg a földet elválasztotta egymástól, amely világ az Istent egyszerűen leválasztotta rólunk. Ennek az a következménye, hogy az ember elveszíti az egészségét, elveszíti az élet értelmét. A biblikus felfogás szerint ég és föld, Isten és ember egységben van. Ha az ember az Istennel egységben van, akkor az emberben az ég és a föld találkozik. Akárki akármit mond, lehet ezt a kérdést kiforgatni, egy biztos, hogy az ember égi élményekre vágyik. Nem véletlen az, hogy olyan közel van hozzánk a karácsony ünnepe, amikor az égiek dicsőségéről és a földiek boldogságáról van szó. Amikor ez a kettő találkozik, akkor ez Jézus születése. Egy új világ születése.

Bennünk mindig egy új világ akar születni, de ez csak akkor lehetséges, ha elhisszük, hogy mi emberek ennek a nagy egésznek a részei vagyunk. Ennek a teremtet világnak része az ember. ***Bennünk az ég és a föld találkozik.*** Isten és ember egysége meg kell hogy jelenjen a mi mindennapi megnyilatkozásainkban, különben nagyon emberek maradunk. Túlságosan földhöz ragadottak maradunk. Semmi menntei, semmi ég nem lesz bennünk. Márpedig erre vágyakozunk, amikor egymással találkozunk, hogy valamit az égiekből mutassunk meg egymásnak. Valamit Istentől felragyogtatni, felmutatni a másik embernek. Ez tesz örömtelivé bennünket, ez ad valójában értelmet az életünknek. Az, amire ma gondolunk, amivel Jézus kezdi a működését, az pontosan erről szól. Erről a nagy lehetőségről. Jézus az Úr kegyelmi esztendejét hirdeti. Senki ne gondoljon arra, hogy lezárt minden. Bár sokat

szenved ez az Isten nélküli világ. Mintha minden összetöredezne. A minden az valamiképpen a teljességet jelenti. Amikor a teljességet darabokra törjük, akkor beteljesületlen az életünk. Akkor a vágyakozásban, a keresésben és igen sokszor a hiábavalóság érzésében telik az életünk, telnek a mindennapjaink.

Jézus a Lélekre hivatkozik. Az Úr Lelke van rajtam.

Ahhoz, hogy az ember teljesebb életet éljen,
ahhoz, hogy az ember újjászülessen, ahhoz, hogy elvegyék az ember adósságát,
ahhoz arra van szükség, hogy megjelenjen valamiképpen az Isten Lelke,
Isten Lelke a világban, Isten Lelke bennünk emberekben.

Mire indít ez az isteni Lélek? Hallottuk, Jézus mit mondott?

Hogy örömhírt vigyek a szegényeknek,
hogy szabadulást vigyek a raboknak,
hogy világosságot teremtsék a vakoknak
és ez által minden másmilyen.

Nagyon egyszerű igazságok ezek. Valójában az örömünk forrásáról van szó, mert csak örömben lehet élni, másképpen nem. Az Úrban való örömünk – ahogy hallottuk – éppen ezekben a megnyilatkozásokban jelenik meg.

Mit jelent az, hogy örömhírt vigyek aszegényeknek? Kik voltak Jézus korában is a szegények? Azok, akiket észre sem vettek. Valójában erről van szó. Ebben gondolkodjunk másképpen, mint az Isten nélküli világ. Vegyük észre azt az embert, aki elszegényedett. Vegyük észre azt az embert, aki távol került azoktól, akiknek nincsenek egzisztenciális gondjaik. Jézus korában nagyon sokan voltak ilyenek. Ma is éppen elegenden vannak. Talán sokkal többen, mint szabadna, amikor sokkal egyértelműbben átlátható, hogy hol is vannak a világ javai. Hogyan lehetne ezeket a javakat istenes módon szétosztani.

Azért azt is valljuk be, hogy a legtöbb elszegényedett ember valaki miatt szegényedik el. Ezt se hallgassuk el. Ha ezek az emberek megtapasztalják azt, hogy észreveszik őket, akkor valami új kezdődött. Új kapcsolat ebben a világban. Nemcsak azok tartoznak össze, akik a vér miatt, vagy akár a társadalmi helyzetüknél fogva összetartoznak. Mindenki mindenkivel összetartozik. Ahogy Pál apostol itt az egyházközségről ír. Mindenki egyforma a közösségben, kicsiny és nagy, szegény és gazdag, szolga és szabad, mert ugyanaz a Lélek munkálkodik mindenkiben. Ez a Lélek ezt jelenti: senki nem lehet szegény, senki nem válhat észrevétlenné a másik ember számára.

De lehet a többi üzenetről is szólni: hogy szabadulást vigyek a raboknak. Gondoljunk csak arra, hogy mennyire be lehet szűkíteni az emberek mozgásterét. Milyen praktikáink vannak arra, hogy rabbá tegyük egymást. Itt ne a börtönökre gondoljunk, hanem azokra a cellákra, amiket egymásnak készítünk. Azokra a törekvésekre gondoljunk, ahogy képesek vagyunk mi egymást bezárni. Megvonni a másik ember mozgásterét, elvenni a másik ember életterét. Ha itt változás történik, akkor elérkezett az Isten országa.

A vakoknak megnyitni a szemét. Jézus azért jött, hogy az ember lássa az útját. Az ember lássa a célt, ahova törekszik. Mennyi praktika, hogy egyszerűen megvakítsuk az embereket, hogy ne lássanak utat a lábuk alatt. Ne lássák az élet értelmét, hiszen ebben az esetben orruknál fogva lehet vezetni az embereket. Hiszen aki vak, azt vezetni kell. Megvakítjuk egymást csak azért, hogy a mi akaratunk érvényesülhessen és elbizonytalanodjanak az emberek, akik aztán nélkülünk nem is tudnak élni. De mit ér az az élet?

Testvérek!

Jézus eljön, hogy az embereknek egy új lehetőséget adjon. Erről szól Jézus küldetése. Ez az egész kereszténység küldetése. Oly nagyszerűen lejáratták a kereszténységet, hogy erre már szinte senki sem gondol. Annyi mindent mondanak és annyi mindenről szó van a kereszténységgel, az egyházzal kapcsolatosan, csak erről nincs szó, a lényegről. Nagyon jól tudják azok, akik félrevezetnek bennünket. Nagyon jól tudják azok, akik az embereket szegénységben, vakságban, szolgaságban szeretnék látni, tartani, hogy ez az egyház veszélyes. Ez a Krisztushoz hűséges egyház veszélyes, mert ez az egyház az életet tanítja. Nekünk egy lehetőségünk van, hogy valóban ebben az egyházban újjászülessünk. Azért, mert ennek az egyháznak a tagjai vagyunk, nem azt jelenti, hogy tökéletesek vagyunk.

Jézus biztatása, bátorítása ezért oly nagyon fontos,
mert az Isten jóindulattal van hozzánk.
Minden nap újra kezdhet az ember.
Minden nap új életet kezdhet az ember.
Ne felejtjük el, ez csak akkor lehetséges,
ha újra kezdünk hinni abban, hogy ég és föld összetartozik,
hogy Isten és ember összetartozik.

Ne engedjük ezt az igazságot kibeszélni a mindennapjainkból. Találjunk vissza ehhez az igazsághoz, akkor minden gyarlóságunk, minden bűnünk ellenére, Isten segítségével új életet élhetünk és egy új világot építhetünk. Ez a kereszténység, az igazi kereszténység üzenete. Ennek nincs köze a politikához, ennek nincs köze társadalmi változásokhoz, bár mindezt formálja és alakítja. Éppen ezért oly nagyon fontos.

+ *A M E N* +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Testvérek! Ezek az igazságok, amikről ma hallottunk, ezek legyenek jelen a mindennapjainkban. Mindenki ezt kívánja. A baj mindig akkor jön, amikor ez az emberre nézve hátrányt jelent. Pedig csak ezek az igazságok teremtenek rendet az egyéni életünkben és a kapcsolatainkban is. Ne féljünk ezektől az igazságoktól, ha néha meg is kínoz bennünket egyik-másik. Az életnek ára van. Isten nagy ajándéka ez és Isten azt akarja, hogy mi jóra használjuk.

+ *A M E N* +